Tîrgu-Mureş

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

18 (84)

JOI, 1 MAI
1969, ANUL III

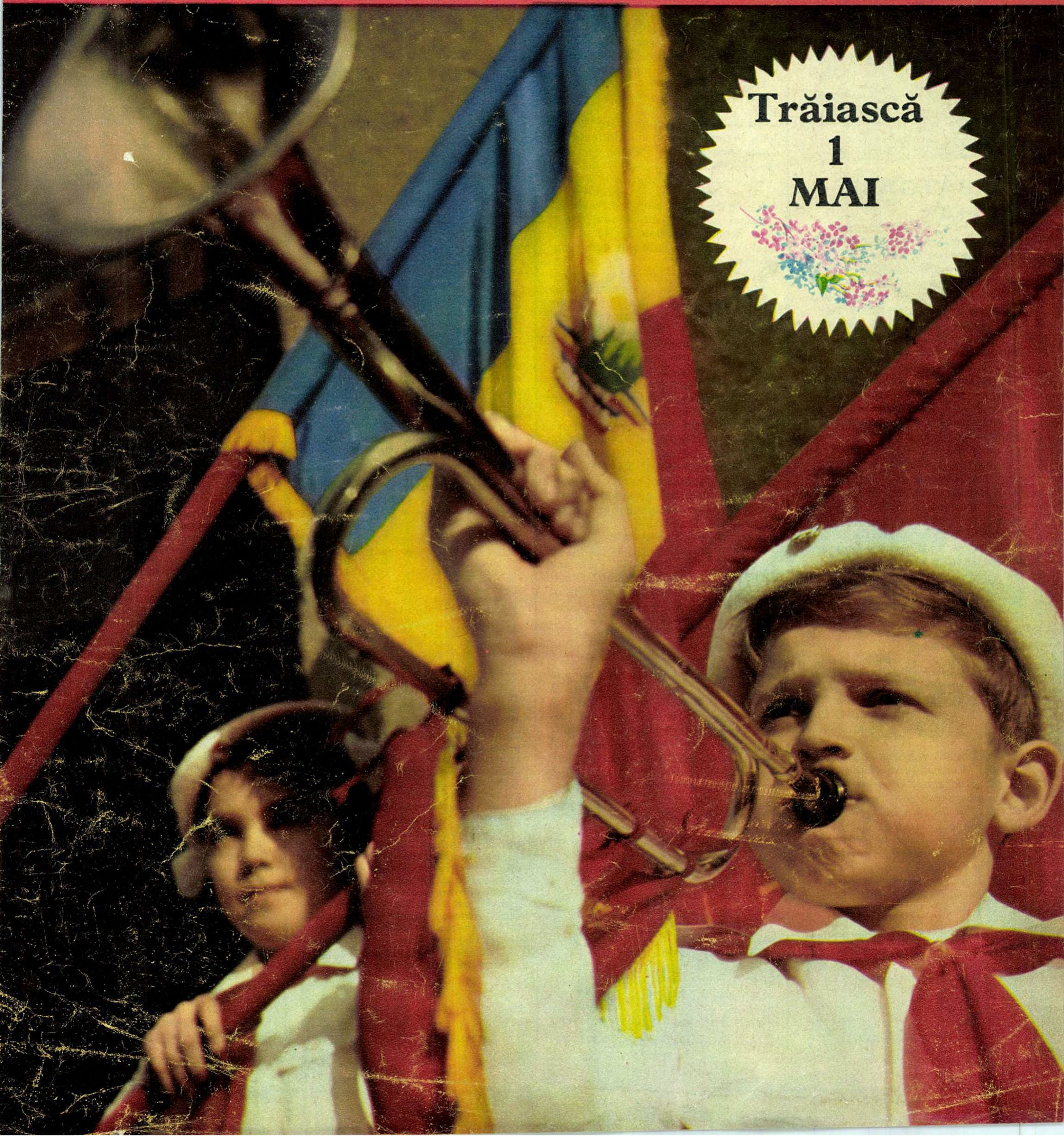

Trăiască
1
MAI

SĂRBĂTOARE DE MAI

A venit ziua, cutezătorilor, cînd grădinile primăverii, încărcîndu-vă brațele cu flori, vă cheamă să pășiți în frenetica, maiestuoasa coloană a lui Armindeni. Cu voi, și prin voi, simbolul marei sărbători a muncii și solidarității tuturor celor ce muncesc își mai apropie un sens: cel al legăturii de nedesfăcut între generații. Mîndriei și satisfacției împlinirilor aureolînd bilanțul zilei de 1 Mai pe acest pămînt al Mioriței, i se adaugă frumusețea idealului vostru de a fi, cu demnitate, schimbul de mîine al celor ce, cu atîta dăruire, înalță edificiul de beton și soare, de poezie și certitudini societatea noastră socialistă.

Zi de raport colectiv în fața partidului, 1 Mai înregistrează la noi, alături de însemnate biruințe ale oamenilor muncii din întreaga patrie, și bucuria voastră că învățați cu sîrg, că prinde necontenit viață dorința voastră de a trăi astfel încît să onorați numele de pionieri, copiii cutezători ai unui popor liber, harnic și pașnic, martorii unui timp frenetic, cei mai tineri cetățeni ai unei țări despre al cărui efort, material și spiritual, îndreptat spre progres și civilizație se vorbește pretutindeni cu stimă și admirație.

Simbol al frăției oamenilor muncitori de pe toate meridianele, 1 Mai trimite și gîndul vostru de dragoste pentru copiii Terrei, cu care vă întîlniți în același vis de a trăi mîine într-o lume mai bună, mai dreaptă, izbăvită de război și vrajbă.

Primăvara vă cheamă în coloană. Sînteți abia la începutul drumului vostru, dar cît de departe știți să priviți! Și cît de generoasă este cu voi sărbătoarea de astăzi! În fiecare clipă a ei descoperiți o pagină de istorie, izvorul unei învățături care vă dăruie aripi și frumusețe zborului vostru, pentru care nimic nu va fi prea sus, nimic de neatins. Florile ce le aduceți sărbătorii sînt pentru părinții voștri, pentru oamenii cu mîini de aur, cu minți iscusite și clarvăzătoare, cu inimi în care a rodit bogat cuvîntul partidului nostru comunist — buchetul generos al recunoștinței, al omeniei, al prieteniei, al viitorului luminos care vă așteaptă.

OCTAV PANCU-IAȘI

DE LA OM LA OM

UN PLIC, UN TIMBRU, O ADRESĂ

Un plic, un timbru, o adresă. Gustul de a coresponda se propagă rapid, ca pasiunea pentru fotbal. Din curiozitate, din plictiseală, din dorința de a cîștiga un nou prieten sau pur și simplu fiindcă e la modă, corespondăm.

Mai mulți cititori, printre care Magdalena Nistor din Sighetul Marmației și Ioana Macovei din Paltinul-Suceava ne solicită adresele unor vedete ale muzicii ușoare. Nu știm ce ar dori să le scrie. Poate vor să întrebe ceva care-i frămîntă de mult, poate vor să ceară cu împrumut misterioasa cheiță a succesului sau poate vor să solicite acel nimic prețios care este autograful vedetei.

Dar, între timp, delicata scrisoare a ajuns pe tărîmul vrăjit, adică acasă la vedeta noastră, o dată cu multe sute de alte scrisori. Poștașul le așază respectuos lîngă teancul de ieri, și mîine va mai apărea un teanc. Dacă e o vedetă foarte mare, înseamnă că are un secretar. Scrisorile le va citi el și tot el va formula cîte un răspuns politicos. Poate însă că e o vedetă mai modestă, fără secretar. Are însă mamă, are frați, are bunici și mătuși. Ei trebuie s-o ajute, iată-i citind scrisorile și răspunzînd cu gravitate în locul tinerei celebrități. Să lăsăm însă gluma și să presupunem că vedeta citește și răspunde personal la toate scrisorile. «Aș vrea să ajung ca dumneavoastră. Sfătuiți-mă cum să procedez» se roagă cineva. «Ce cărți vă plac, cum vă petreceți timpul liber, care e floarea dv. preferată?» întreabă altcineva. Dar cum să răspunzi sincer, pe larg, de la om la om, atîtor *necunoscuți?* Poate florile nici nu-ți plac, dar poți să scrii așa ceva? Va trebui deci să admiți că ești îndrăgostit de garoafe sau de lalele! Poate că habar n-ai ce sfaturi i-ai putea da celui care vrea să ajungă ca tine, pentru simplul motiv că nici de tine nu ești convins că ai ajuns prea departe și, la drept vorbind, nu știi de loc dacă mîine vei mai fi vedetă. Iată de ce, în majoritatea cazurilor, vedeta se va hotărî pentru o simplă formulă de politeță: «Scrisoarea dv. m-a impresionat foarte mult» sau «Mă bucur că sînteți un iubitor al artei» sau «Am convingerea că, perseverînd, vă veți atinge țelul urmărit».

Dar noi nu știm nimic din ce a gîndit vedeta. Noi primim răspunsul și leșinăm de fericire. Îl citim și-l răscitim, de la stînga la dreapta, de la dreapta la stînga, îl arătăm prietenilor, îl punem în ramă și, a doua zi, cînd vedeta noastră cîntă la televizor, sîntem siguri că numai *pentru noi* cîntă. La drept vorbind, nu e destul?

Și poate că va cînta atît de frumos, încît ne vom simți foarte fericiți, și atunci, încrezători în viață și în puterile noastre, vom îndrepta scrisorile cu întrebări pe propria noastră adresă...

SANDU ALEXANDRU

Fapte pionierești

LUNA APLAUZELOR

Cîte aplauze primește un artist? Am putea la nevoie, calcula,dar cine să socotească aceste înflăcărate daruri ale palmelor entuziaste? Eu n-am auzit încă pe nimeni declarînd: «Am aplaudat de 111 ori pe cutare mic artist» sau: «Știți cîte aplauze au fost la programul X? 111 111 pe toată sala». Nu e greu de imaginat-la urma urmei — nici un aparat special pentru evidența aplauzelor. Mă întreb numai la ce ar folosi? Cînd ne place ceva aplaudăm și gata! Și totuși parcă îmi pare rău că nu știu să le numărăm! Pentru că din toate lunile anului, în acest aprilie cred că pionierii au aplaudat cel mai mult. În această lună, cei mai buni mici artiști din țară au urcat pe scena Festivalului cultural-artistic: 20 000 în întreaga țară! Așadar 1 din 2 000 au primit delegația de a-și demonstra virtuțile artistice și ce val de aplauze i-au purtat pînă aici!În plus, cred că nimeni nu s-a gîndit, văzîndu-i, să se întrebe: «Oare cu cartea cum stau?» «Dar la purtare ce notă au?» Ei cîntau, recitau, dansau, jucau teatru și pentru noi, cei din sală, era limpede că acolo nu era vorba numai de talent,dar și de muncă și disciplină, de zeci și zeci de repetiții, de atenție și punctualitate, de o permanentă voință de a se depăși.

O asemenea școală a voinței spune mult căci nu-mi pot închipui un copil aducînd lacrimi în ochii a mii de spectatori cînd recită «Moartea căprioarei», iar la lecția de română să se ridice în picioare (sau nici măcar) și să se scuze: «Eu n-am învățat». Tocmai de aceea, în numărul aplauzelor trebuie să includem și pe cele adresate nu numai artistului, ci și pionierului respectiv.

De fiecare dată, aplauzele durau minute și minute în șir. Fără sfîrșit. Și copiii-artiști reveneau și se înclinau pentru a cincea, pentru a zecea oară în fața publicului, a juriului. Și reflectoarele se plimbau pe chipul lor fericit. Apoi plecau. Și atunci erau primele clipe de ezitare... Căutînd drumul spre culise, copiii-dansatori nu-l mai găseau... Se rătăceau doi cîte doi, sub ploaia de aplauze, printre instrumentiști...

MIRCEA SÎNTIMBREANU

RADAR

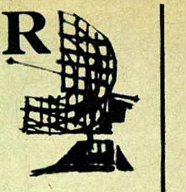

ACEL „CEVA" ÎN PLUS, NECESAR

Stau adesea de vorbă cu mulți copii și trebuie să mărturisesc din capul locului, că aceasta este un adevărat cîștig pentru mine. Vorbim despre cîte în lună și-n soare, ne simțim cu toții bine, dar deodată, cînd nici nu te-ai aștepta, pentru unii discuția începe să devină incomodă, veselia scade, rîsul își pierde sonoritatea lui firească. De pildă, cînd eu am nefericita idee să întreb: «D*ar voi cum stați cu matematica?*» sau «*cu fizica?*» sau «*cu chimia?*» sau «*cu limbile străine?*» Atunci unul sau doi dintre cei de față pun capul în jos, și se fac așa, că au ceva, dar ceva foarte important de căutat prin buzunare. Bineînțeles că noi simțim cu toții «jena» celor în cauză, iar eu, cum n-am ceva mai bun de făcut, întreb din nou: «*Și de ce nu stați voi bine cu limbile străine, de pildă?*» «*Sînt materii grele acestea*» primesc un răspuns. «*Trebuie să-ți bați mult capul ca să înveți o limbă străină*» Alt răspuns. «*N-avem înclinație pentru așa ceva și gata!*» își ia unul inima în dinți, pentru a rezolva definitiv problema. Stau și mă gîndesc de fiecare dată după asemenea răspunsuri și nu pot să nu fiu de acord cu ele. Într-adevăr, limbile străine nu-s cele mai ușoare materii din școală. Dar, la urma urmelor, cînd vrei să faci o treabă serioasă, care materie este ușoară?! Că trebuie să-ți bați capul, și asta e adevărat. Pînă acum însă nu cunosc nimic pe lume pentru care nu trebuie să ne batem capul. Cît despre talent, despre înclinații, desigur, este un mare bine dacă le avem. Dar ar fi un mare rău dacă ne-am bizui numai pe ele. Mai trebuie pe lîngă toate acestea «ceva» în plus. «Ceva» anume ce? Am citit de curînd într-o gazetă despre un om care se cheamă Georges Schmidt, care lucrează la sediul O.N.U. de la New York, și care cunoaște nici mai mult, nici mai puțin decît... 66 de limbi! Iată un bărbat extraordinar, mi-am zis. Care o fi acel «ceva» ce l-a făcut pe el să realizeze o asemenea performanță? Talentul, fără îndoială. Nu cred însă că Georges Schmidt este singurul om din lume care posedă un astfel de talent. Studiul. Este și aceasta o condiție esențială. El a început studiul limbilor la vîrsta de 10 ani. Dar cîți alții n-au început studiul la această vîrstă, sau chiar la o alta și mai fragedă?! Atunci? O precizare, aparent fără importanță, cred că ne apropie de dezlegarea misterului. Georges Schmidt, deși are 53 de ani și cunoaște 66 de limbi, continuă să... învețe! Învață în prezent limba fang, care se vorbește în Guineea Ecuatorială și pe insula Fiji. Poate că acesta este acel misterios «ceva» în plus, despre care vorbeam mai înainte: o voință extraordinară de a cunoaște mereu mai mult decît cunoaștem; o curiozitate neastîmpărată de a ști mereu mai mult decît știm. Înlocuiți profesiunea de lingvist a lui Georges Schmidt cu aceea de matematician, chimist, tehnician, profesor, medic sau oricare altă profesiune și veți vedea că datele problemei rămîn aceleași.

PETRE GHELMEZ

Curiozitate

de **MIOARA CREMENE**

Am desfăcut toate chingile,
am vărsat apa fermecată din clondire.
Tălpile au început să-mi sară ca mingile,
iar negura părului mare, să fluture în văzduh,
să mi se resfire.

La fiece pas atingeam din creştet zăpezi,
îndulceam cu ele după-amiezi.
Eram paznic la cirezi de bezne,
mă ascultau foarte lesne,
îmi păşteau din mînă şi alături de glezne.

Departe într-atît am ajuns
încît am prins urma săgeţilor
pornite de două milenii
din arcul strămoşilor, geţilor.

— Unde te duci? mi-au strigat zînele cuminţi
şi-au încercat să-mi prindă părul în agrafe.
— Unde te duci? Pînă unde te duci? mi-au strigat
nişte zmei bătrîni, fără dinţi,
hai, şezi lîngă noi, bea cu noi
apa liniştii, din alte carafe.

O, nu pot prieteni, nu ştiu —
Sînt tînăr, sînt tînăr... E prea tîrziu!

JOC DE PRIMĂVARĂ

VOINȚA ÎNVINGE ÎNTOTDEAUNA?

DA!

SPUN **Cutezătorii**

Cînd oamenii din comunele Vîrvorul, Ciutura şi Dobromira (judeţul Dolj) îşi vor aminti de primăvara lui '69 vor povesti, fără îndoială, despre cele trei zile şi trei nopţi de luptă înfrigurată cu apele. Vor povesti atunci, cum prin topirea zăpezii, apele Deznăţuiului şi Gabrului au ridicat, în 10 ore, cu vreo doi metri şi jumătate, nivelul obişnuit al lacului artificial Ciutura-Fîntînele.

Dacă oamenii ar fi ezitat, 200 de case, sectorul zootehnic al C.A.P., magaziile de cereale, atelierele, răsadniţa, aproape 5 000 hectare cu semănături — adică o avuţie de peste 5 000 000 lei ar fi fost distrusă.

5 000 de saci cu nisip au cărat pe umerii lor tinerii Traian Gheorgheţu, Severică Enache, Dumitru Vătu, Marin Moga, Ion C. Camen, Dumitru Enache, Marin Boghină şi alţii. Iar Ion Camen si Traian Gheorgheţu au apărat, cu trupurile lor, o portiune a digului amenințată să se surpe. Cineva a venit cu ideea de-a instala pompe care să deverseze, peste baraj, exact debitul adus de apele Deznăţuiului şi ale Gabrului.

Aşa a fost salvată o avuţie de 5 milioane de lei.

PRIMII LA SPORT PRIMII LA ÎNVĂȚĂTURĂ?

DA!

SPUN **Cutezătorii**

Şi faptele pe care le relatăm confirmă. Zilele trecute, Stadionul «Dinamo» din Capitală a găzduit concursurile republicane de primăvară ale juniorilor mici la atletism. Clubul sportiv şcolar din Bucureşti a avut o bună comportare: o medalie de aur obţinută de Adriana Teodoru la 80 metri plat; o medalie de bronz obţinută la ştafetă (compusă din Adriana Teodoru, Ileana Bokor, Vascu Dora).

E greu să fi primul? Nu e uşor, dar prin perseverenţă, printr-un antrenament riguros — e posibil! Iată deviza Adrianei Teodoru, care cu 10,2 sec. pe 80 m a egalat recordul republican. Şi mai are o deviză demnă de o cutezătoare: prima în sport — prima la învăţătură! Adriana are numai note de 10, o pasionează matematicile. Deviza Adrianei este de fapt şi deviza celorlalţi sportivi ai clubului — mulţi dintre ei fiind primii la învăţătură pentru că orice lucru trebuie făcut cu multă seriozitate şi cu multă tragere de inimă.

PODIUMUL DE ARGINT LA PICIOARELE NOASTRE?

DA!

SPUN **Cutezătorii**

Şi iată cum: cu cîtva timp în urmă, la München s-a încheiat campionatul mondial pe echipe, la tenis de masă. Comportarea echipei noastre feminine la actualele campionate mondiale este dintre cele mai remarcabile: locul doi şi medalia de argint **în clasamentul final al celor mai bune formaţii din lume.**

De remarcat un fapt: pînă în finală echipa noastră formată din talentatele jucătoare Maria Alexandru, Eleonora Mihalca şi Carmen Crişan au obţinut numai victorii, printre învinse figurînd formaţia Japoniei, campioană mondială, şi a R.F. a Germaniei, campioană europeană. Un podium de argint pe care nu-l putea urca oricine!

Ștafeta pionieriei 20

VIITORUL ÎNCEPE... LA TOAMNĂ

PRIETENI, ÎMI PARE RĂU CĂ TITLUL NOSTRU NU E PREA POETIC, AȘA CUM CERE ÎNDEOBȘTE ORICE REFERIRE LA VIITOR. BA E CHIAR ABRUPT ȘI NU PREA SUNĂ. DAR MAI ALES — HAI S-O SPUNEM ȘI PE-ASTA — E PREA CATEGORIC. VIITORUL ÎNCEPE LA TOAMNĂ... AȘA, CA UN CAMPIONAT DE FOTBAL SAU O MIGRAȚIE DE BERZE. HOTĂRÎT LUCRU, E PROZAIC. AR MAI TREBUI SĂ SPUNĂ ȘI CÎND SE TERMINĂ IDEALUL ȘI DEZOLAREA NOASTRĂ AR FI DEFINITIVĂ. A NOASTRĂ, CEI CARE NE-AM OBIȘNUIT SĂ CREDEM CĂ VIITORUL ÎNCEPE ORICÎND, DE REGULĂ MULT TIMP DUPĂ CE GÎNDIM LA EL, ȘI NU SE TERMINĂ NICIODATĂ. VIITORUL E UN EL DORADO, O ÎMPĂRĂȚIE CU PORȚI DE AUR CARE SE APROPIE DE TINE ȘI ZICE: «POFTIȚI, INTRAȚI, DE CÎND VĂ AȘTEPT!» NU-ȚI MAI RĂMÎNE DECÎT SĂ-ȚI ARANJEZI UN PIC FREZA CU PALMA ȘI SĂ INTRI. VIITORUL E...

Fîntîni de primăvară

Aici, în țara fîntînilor...
fiecare om e o fîntînă
cu cumpănă larg
înclinată deasupra.

Aici, în țara fîntînilor...
fiecare copac e o fîntînă
cu zare multă
adunată sub coajă,
cu soare mult în frunze
și sînge mult în rădăcini.

Aici, în țara fîntînilor...
fiecare zi e o fîntînă
cu femei închise în ziduri
de cine știe ce legendar
Manole.

Aici în țara fîntînilor...
m-am născut eu —
fîntînă spre care vin să se-adape,
în nopțile fierbinți,
vise albastre
cu steme de soare.

VALERIU STOICA clasa a IX-a
Liceul Gh. Lazăr
București

Dar ce să ne mai jucăm cu metaforele... Haideți cu mine în satul Răzvad, județul Dîmbovița, **să-i întrebăm pe cîțiva din** elevii clasei a VIII-a A.

MIHĂESCU LUMINIȚA. **Nu știu ce o să vă spună vouă fotografia. dar Luminița e o fată înaltă, vioaie, nițeluș alintată. Dar nu vă grăbiți, nu de asta vrea să se facă artistă. De unde am aflat? De curînd toată clasa a făcut o mărturisire scrisă: ce vrea fiecare să devină, să facă în viață.**

— *Tu scrii că te frămîntă multe gînduri, dar că «timpul va rezolva totul». Cum să înțeleg asta la o fată decisă ca tine?*

— Adică eu, tot eu, cu timpul, voi rezolva totul.

— *De ce vrei să te faci artistă? «Mirajul scenei», cum spui tu, ne fascinează pe toți, dar nu toți vrem sau am vrut să ajungem artiști.*

— Îmi place să mă ridic. Sînt foarte ambițioasa.

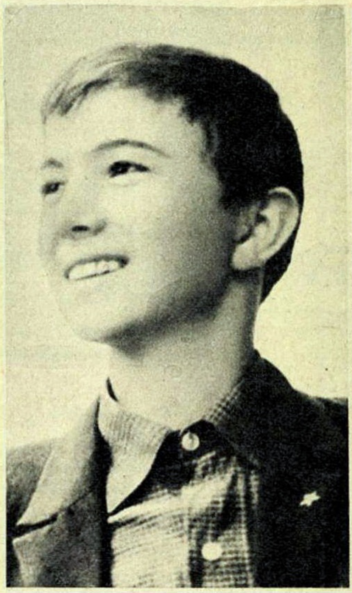

— *Ambițioasă? Asta-i bine. Dar știi ce spune Victor Hugo?* «**AMBIȚIA E CONFUNDATĂ LESNE CU VOCAȚIA**». *La tine se potrivește zicala sau nu?*

— O să vă mire, dar nu mă aștept la insuccese. Îmi place să învăț bine și cred că asta e arma mea principală. Parcă am și ceva talent...

— *De acord. Dar la toamnă, ce faci?*

— Merg la liceu.

— *Și artistă cum ai de gînd să ajungi?*

— Sinceră să fiu, în amănunt nu m-am gîndit la asta. E încă ceva vag. Deocamdată să intru la liceu, apoi...

— *Ei da: acum sînt și mai «de acord» cu tine. Deocamdată să intri la liceu.*

MERTIC CONSTANTIN. **Subțirel, sigur pe sine, Costel afirmă clar: «Vreau să ajung desenator tehnic». Și cunoaște toate etapele ce-l așteaptă: admiterea, bacalaureatul, apoi din nou admiterea la școala tehnică.**

— *Am doi frați, unul la liceu, altul student. Ei m-au inițiat în «ce trebuie făcut» ca să ajung desenator tehnic. Într-a VI-a voiam să ajung chimist. Pe urmă, cînd am făcut cunoștință cu chimia...*

— Pasiunea ta s-a destrămat. E grea chimia sau nu-ți place?

— *Nu-mi place.*

— De ce te-ai oprit cu «visul» la desenator tehnic și nu te gîndești mai departe, la «inginer»?

— *Eu mă pricep să desenez, să calculez, să măsor. Deocamdată asta mă preocupă. Funcția ca atare e o altă problemă.*

— Bravo, Costel! Declarația ta e o contribuție teoretică. S-ar traduce cam așa: Idealul nu se suprapune neapărat cu funcția, cu profesia chiar. Idealul tău e desenul tehnic, un desenator tehnic, inginer, șef de secție etc.

— MATACHE MARIA. **O fată liniștită, cu o privire bănuitoare.**

Desene: ION DONCA

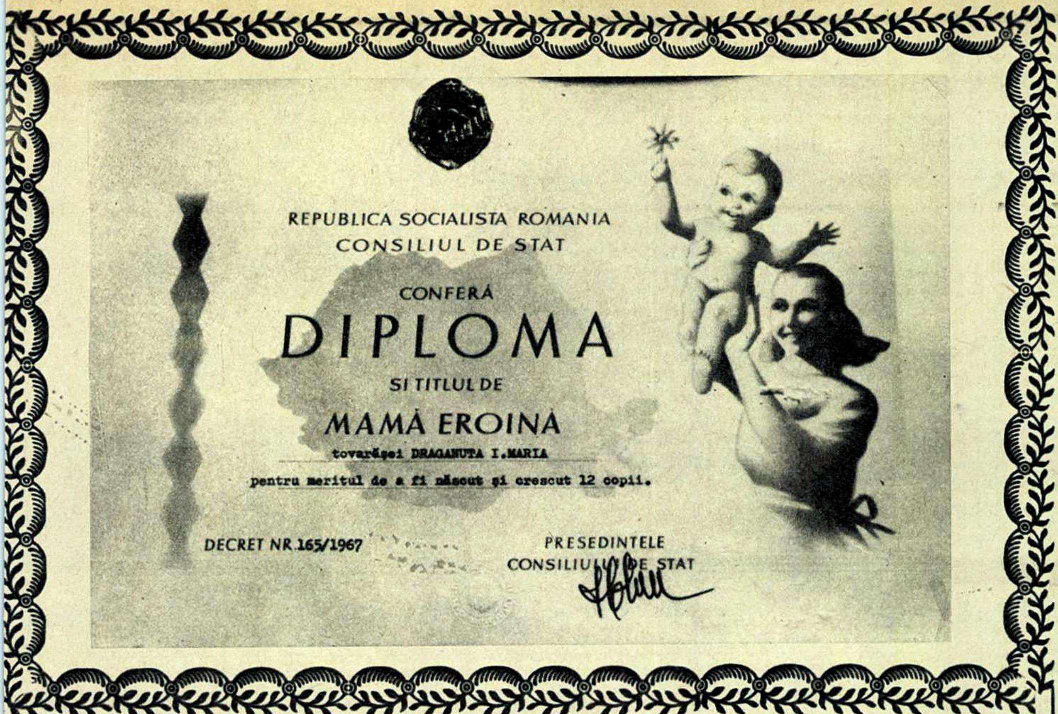

REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA
CONSILIUL DE STAT
CONFERĂ
DIPLOMA
SI TITLUL DE
MAMĂ EROINĂ
tovarășei DRAGANUTA I.MARIA
pentru meritul de a fi născut și crescut 12 copii.
DECRET NR.165/1967
PRESEDINTELE
CONSILIULUI DE STAT

dar zice c-o s-o înlocuiască cu alta grozavă. Eu, ce să-i spun?!... E flăcău, și-a luat de toate — haine faine și televizor și cîte și mai cîte...

Dialogul nostru continuă cu mama eroină din Săcele cînd, deodată, sosește Puiu de la uzină. Îl văd cum ia în mare grabă căldările să aducă apă de la cișmea. Puiu e bine legat, gesturile-i trădează simplitate și bunătate. În ochii bătrînei se citește scînteierea înrourată a unei bucurii adînci... E bucuria unor idealuri împlinite, a înțelegerii unor mari rosturi ale vieții. Să crești doisprezece copii, să le potrivești bine pașii pe cărările luminoase ale muncii, ale omeniei, ale cinstei și ale demnității, să vezi cum ei înșiși la rîndul lor duc mai departe gîndurile și simțămintele tale, călăuzind pașii copiilor lor, cu aceeași grijă, cu aceeași mare răspundere învățată din generație în generație, este într-adevăr un prilej de adîncă și îndreptățită mîndrie. O mîndrie pe care într-un anume fel o simt chiar și cei mai mici membri ai acestei familii.

Verișorii lui Dănuț

Dănuț, băiețelul cu ochii scăpărînd de vioiciune, pionier, îmi arată în apropiere crestele munților.

— Acolo e Tîmpa... Dincolo e uzina... Acolo lucrează tata. Noi am trecut de mai multe ori cu școala prin halele enorme, chiar pe acolo, pe unde se fac autocamioanele. Le cunosc cum îmi cunosc verișorii sau cum mă cunosc pe mine...

Apoi, după o clipă de gîndire:

— Apropo de verișori. Nu vreți să vă arăt niște poze? Acesta e Adi, verișorul meu de un an...

Din fotografie, vine spre noi, tiptil-tiptil, un ștrengărel de toată frumusețea.

— Știți, e nemaipomenit de ager. Rîde și își spune chiar și numele, conchide Dănuț. Tanti Cornelia îl răsfață pe Adi. Ori de cîte ori se întoarce de la uzină, îl îmbie:

— Știi ce ți-am adus, Adișor? Ceva bun cu miere și nucă...

Mama lui zice c-o să-l facă inginer. Și Adișor rîde, semn că se bucură... Dar mai am un văr: uitați-vă, e Virgil, învață la profesională!

Tainele meseriei

La uzină l-am cunoscut pe maistrul Pavel Drăgănuță, tatăl lui Dănuț. El este unul dintre veteranii uzinei, alături de Ion, de Ilie — alți frați ai săi. Uzina le-a dat sentimentul înalt al statorniciei. Și asta de foarte de timpuriu, de cînd feciorii bătrînei Drăgănuță din Săcele au venit în uzină. Ei au deprins aici tîlcul ardent al meseriilor. Nu le-a fost de loc simplu la început. Dar au luptat spre a învinge greutățile, le-au învins, poate mult mai ușor dacă au fost împreună. Au rămas să muncească și să învețe ei în continuare, pentru că de învățat înveți cît îi viața. Au rămas să-i învețe și pe alții tainele meseriilor. Pentru că o meserie bună are o taină anume pe care trebuie s-o pricepi. Astfel se face că la «roți dințate» îl întîlnim pe Ion Drăgănuță, maistru și el. Gesturile-i traduc un echilibru cîștigat prin ani. În juru-i se adună cîțiva elevi practicanți. Le explică, îi ajută cu grijă să deprindă în cele mai mici amănunte meseria.

— Am treizeci de ani de cînd sînt aici, mărturisește maistrul Ion Drăgănuță, și-mi pare că mă aflu în familie...

— Am și eu vreo douăzeci, surîde Mircea. Tot aici.

— Tot aici eu împlinesc optsprezece ani acum, zice Neculai, mecanicul.

— Am și eu vreo douăzeci și mai bine, ne destăinuie Vasile, sudorul. Tot aici.

La flacăra albastră a sudurii, profilul lui Vasile Drăgănuță cîștigă o aureolă aparte. Omul lucrează la o înălțime amețitoare. Ne-am urcat pînă acolo, spre a reface emoția unor înălțimi dobîndite prin muncă. Sînt înălțimile sufletului și ale gîndurilor lor cutezătoare, mereu însetate de tot ceea ce este mai frumos, mai luminos în viață.

În ceasurile libere, feciorii bătrînei Drăgănuță din Săcele ies pe serpentinele munților, privesc orașul, ori rămîn acasă, în familiile lor, ascultă muzică și deschid larg ferestrele, pentru ca mugurii și razele soarelui de primăvară să le inunde încăperile, să simtă poate împreună cu ei bucuria de a trăi. O bucurie nobilă pe care oamenii acestui pămînt românesc au știut s-o guste din plin prin muncă demnă, din veacul veacurilor, și căreia zilele noastre îi adaugă sporuri noi de strălucire. Una dintre acele bucurii nepieritoare.

Ancheta noastră

CE ESTE PRIETENIA?

În relatarea din numărul al 16-lea al revistei noastre, privitoare la scrisoarea elevului Caburgan Vasile, am căutat să cităm cît mai multe din scrisorile care sosiseră, pînă în acel moment la redacție, drept răspuns al unei întrebări pe care absolut toți corespondenții noștri au tratat-o cu o seriozitate care, în asemenea împrejurări, șade foarte bine unor cutezători. Avalanșa de scrisori care a continuat și după aceea ne obligă să facem o constatare ce ne umple inima de mîndrie și anume că există la toți cei care ne-au scris o adevărată vocație a prieteniei, în spiritul celor mai nobile tradiții ale poporului nostru de la care noi toți am învățat și învățăm zilnic cinstea, demnitatea și omenia. Tocmai de aceea, în măsura spațiului tipografic de care vom dispune, vom continua dezbaterea pe marginea acestei anchete, așa cum încercăm să facem și în pagina de față, publicînd o nouă scrisoare de la prietenul vostru Vasile Caburgan.

PETRE GHELMEZ

Vreau în primul rînd să mulțumesc pentru faptul că mi-ați înțeles scrisoarea pe care am trimis-o în urmă cu cîteva săptămîni și ați publicat-o în paginile revistei «Cutezătorii». Pe adresa școlii noastre au sosit după aceea numeroase scrisori din partea multor pionieri și uteciști care au preferat să-mi răspundă direct. De aceea m-am hotărît să ajut la această anchetă citînd cîteva scrisori mai semnificative.

Dar înainte de a cita scrisorile cele mai interesante vreau să spun și ce înțeleg eu prin prietenie, mulțumind totodată tuturor colegilor din țară pentru amabilitatea cu care au răspuns la întrebările pe care mi le priveam. După părerea mea, dacă ai un prieten, înseamnă că ai un sprijin sigur în orice moment. A fi prieten înseamnă a fi un om foarte, foarte sincer. Indiferent dacă prietenul este un băiat sau o fată, sinceritatea este dascălul fiecărei prietenii, iar rușinea și ocolirea prietenului atunci cînd acesta are nevoie de tine, înseamnă năruirea prieteniei după care fiecăruia dintre noi îi pare rău dacă această năruire s-a săvîrșit.

Și acum iată cîteva spicuiri din scrisorile pe care le-am primit.

Bărhuceanu I. Maria — **com. Ceptura de Jos nr. 196, jud. Prahova. «Eu m-am gîndit să-ți dau și eu părerea mea: să știi că tu ai procedat foarte bine că nu ai putut să lovești în fostul tău prieten M. Marian. El a făcut o faptă foarte urîtă, deoarece a putut să lovească în tine, un adevărat prieten al lui. Și colegii tăi de clasă au procedat foarte rău că te-au îndemnat să reîncepi bătaia».**

Onuțu Mihai — **sat vecin, oraș Boldești-Scăeni, jud. Prahova. «Cum am primit revista «Cutezătorii» și am citit despre ce ai relatat tu în paginile ei, m-am gîndit să-ți scriu și eu părerea mea. Cred că colegul tău (mai ales că ți-era prieten) nu a procedat bine sărind la bătaie. Dimpotrivă, el trebuia oarecum să-ți mulțumească că tu l-ai oprit din acea «lectură particulară» pe care o făcea în timpul orei de desen. Eu cred că astfel de prietenii nu se pot închega. Spui că ți-a fost prieten bun, atunci de ce în loc să te răsplătească, te-a jignit? El nu mai merită prietenia ta».**

Boian Maria — **com. Albești-Sighișoara, str. Principală nr. 527, jud. Mureș. «Eu cred că ar fi bine, dacă ai putea, să te împaci cu fostul tău prieten Marian și să-l ajuți tu să se îndrepte. Trebuie să-l faci să-nțeleagă că tu i-ai vrut binele, iar el nu a înțeles acest lucru».**

Bineînțeles că scrisorile voastre, dragi prieteni, mi-au ajutat mult să găsesc un răspuns cît mai bun la întrebările pe care mi le puneam. Și poate nu m-au ajutat numai pe mine.

VASILE CABURGAN

FESTIVALUL CULTURAL ARTISTIC
Faza republicană

Primăva
pe scenă

d

Cortina a căzut pentru ultima dată, lumina reflectoarelor s-a stins și o dată cu ea zarva veselă a copiilor.

Festivalul pionierilor și elevilor — în faza republicană a zonei București — s-a încheiat. Timp de trei zile, în sala teatrului din Lipscani, cîntecul si poezia, si jocul s-au înmănuncheat într-un buchet plin de strălucire, dedicat celei de a XXV-a aniversări a eliberării patriei și împlinirii a 20 de ani de existență a mișcării pionierești din România. Timp de trei zile, cîntecele românești înfrățite cu cele maghiare, germane și ale altor naționalități, au grăit despre strălucitorul surîs al copilăriei care înflorește sub soarele patriei noastre.

Timp de trei zile, farmecul pionieriei ne-a purtat pe aripa sa, în lumea de frumusețe și puritate a copilăriei.

Ce bine că trăim în veacul XX și că există peliculă, că există bandă de imprimat, că datorită lor, filmul festivalului poate fi păstrat în întregime. Cu atît mai greu ne este ca dintr-un lung metraj să alegem cîteva secvențe. Vom încerca totuși.

— Cine ești tu, Motan încălțat, tu prințesa gingașă, tu iepuraș drăgălaș?

— Alcătuim echipa de teatru a Școlii generale Izvoare-Sinaia și fiecare dintre noi este rînd pe rînd actor, regizor și scenograf. Noi am jucat fragmente din piesa lui Tudor Mușatescu «Motanul încălțat». Dar mai presus de toate, sintem un grup de buni prieteni și colegi care ne petrecem admirabil, împreună, timpul liber (foto 1).

Ne-a plăcut s-o ascultăm pe Balea Constanța (clasa a VI-a, comuna Starchiojd) cîntînd străvechea baladă a haiducului Gheorghileș. Vocea ei a trebuit să învingă întîi prima sufocare de emoție, după care însă, și-a luat zbor

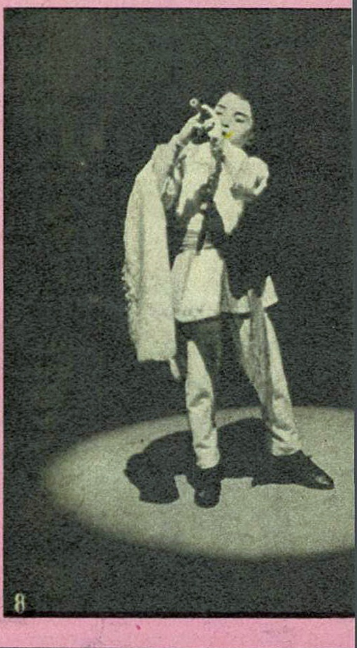

8

1

2

3

4

5

6

7

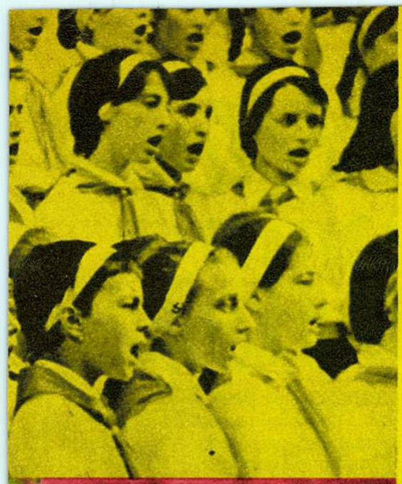

ea
CARAGIALE

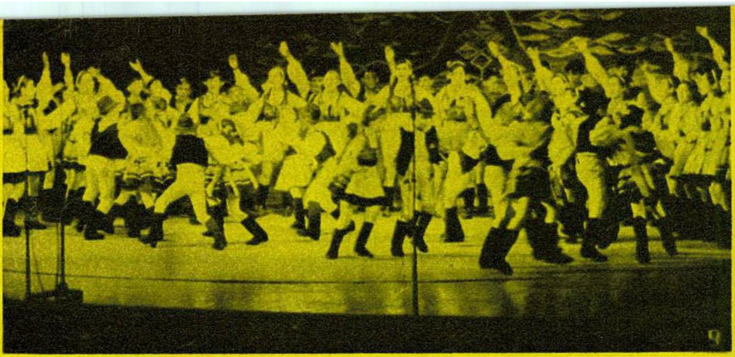

înalt sau a coborît în tînguiri prelungi, de o mare putere de evocare. Tanței, cîntăreața cu ochi albaștri și păr bălai, îi place să asculte melodiile vechi de la bătrînii satului și să le redea într-o formă proprie, așa cum le simte ea (foto 2).

Din comuna Veneția (Brașov) a venit grupul de dansatori pe care-l vedeți, mari meșteri la joc, pe care-l întovărășesc cu strigături pline de haz (foto 3).

— Păpușarii sînt din județul Covasna. Nevăzuții (...în carne și oase!) artiști ai acestei mici scene au dat viață unor întîmplări pline de haz. Eroii principali se văd în fotografie (foto 4).

Prezența pe scena Festivalului a fanfarei pionierești a Școlii generale nr. 10 a fost cu totul insolită. Tromboane, bași, tobe mari și tobe mici, cînd s-au pornit toate laolaltă, au lăsat o impresie copleșitoare. Se pare însă că fanfara este obișnuită cu succesele pentru că are mult aplomb. Și încă ceva: știți cine e «sufletul» ei? 16 fete. 16 toboșerițe, cu o excelentă pregătire care ne-au spus fără sfială: «Vom cîștiga!» (foto 5).

— Instantaneul (foto 6) a fost luat din culise. Cîteva clipe de încălzire înainte ca micile balerine să intre în scenă. (Liceul I.L. Caragiale, Ploiești).

Grație, sănătate, forță, iată ce ne-au demonstrat pionierii Liceului nr. 1 din orașul Sf. Gheorghe prin programul de gimnastică artistică prezentat (foto 7).

Un băiat din Dobrotești, din aceia care știu a zice «cu foc» din «fluieraș de soc» ne-a rugat, după ce au prezentat programul, să primim următorul autograf de la ei: «Vă poftim pe la noi, dragi cutezători, ca să învățați a cînta din fluiere...» (foto 8).

La confruntarea finală de la București, s-au impus în primul rînd echipele de dansatori. Fie că au venit de pe cîmpiile Bărăganului, fie din satele Carpaților, sau de prin așezările de pe malul mării, fie că jocurile au fost românești, maghiare sau germane, ele au adus suflul bogat al folclorului nostru. Festivalul a demonstrat că, preluînd vechea și măiastra ștafetă a jocului românesc, pionierii vor fi vrednici s-o ducă mai departe. Am ales pentru a v-o înfățișa, din nenumăratele echipe prezentate pe scenă, pe cea de la Școala generală din comuna Aita-Medie, care a prezentat o suită de jocuri românești, maghiare și secuiești. (foto 9)

Cortina a căzut pentru ultima dată, lumina reflectoarelor s-a stins. La București, premiera a avut loc.

În momentul în care citiți revista, gongul Festivalului pentru faza republicană a mai bătut pentru Iași și Cluj. Vom reveni!

Foto: GR. PREPELIȚĂ și GH. CUCU

DEPĂRTĂRI

O schiță de CONSTANTIN STOICIU

Podul acela spînzura deasupra cîmpiei netede și arămii în sfîrșitul potolit al zilelor de vară; acea vară nemaipomenit de lungă și de toropită de căldură și uscăciune și-un fel de năuceală încă bună la nimic sau prea timpurie și de aceea neînțeleasă; adică prea puțin înțeleasă, asemenea anilor de dinainte, asemenea iernilor cutremurate de bucurie și indiferență. Iar podul era de fapt o jumătate de pod, un arc frînt pe din două, cenușiu, străpuns de bare de fier strîmbe, răsucite anapoda, ruginite și împletite la capătul rămas întreg, bătute cu ciocanul și netezit pînă la luciu și alunecuș, pentru că puteai trece cu palma pe locul acela strivit și palma îți rămînea curată, doar ușor vineție din pricina bulbucăturilor ivite în urma loviturilor mici ale ciocanului. O jumătate de pod rămasă întreagă, stingheră, de parcă cineva avusese gîndul năstrușnic să ridice așa ceva, un astfel de lucru nefolositor și ciudat pe cîmpia limpezită într-o margine apropiată de barăcile celor ce construiau noua cale ferată, iar într-o altă margine de castelul de apă ce se clătina molatec către cerul lipit de crestele munților albicioși, și-acel cineva cu gînduri năstrușnice se apucase și ridicase de unul singur namila de beton — fiindcă ei (copiii acelor locuri) nu mai cunoșteau nici o îndoială, credeau deci din tot sufletul că numai un singur om, numai un singur bărbat ar fi fost în stare să se apuce de acel lucru, să-și irosească vremea și anii și sănătatea cu căutatul locului, cu adusul cimentului și pietrișului cu boaba mare, cu îndoitul fierului, cu totul, cu totul; numai unul din bărbații feluriți de la noua cale ferată ar fi fost bucuroși de așa ceva, numai unul din bărbații cu chipuri uscate de soare și vînt, lucrînd despuiați pînă la brîu, nădușind murdar, strigînd la întîmplare, către ce le pica în preajma furiei lor și-a trufiei lor, fie om, prieten sau necunoscut, limbut și obraznic, fie unealtă tocită, fie ploaie repezită suptă degrabă de pămîntul arămiu al cîmpiei rătăcite, fie scurgerea crudă a căldurii amețitoare. Deși ei (copiii acelor locuri) aflaseră adevărata poveste a podului săltat frumos peste cîmpia ruptă în două de o vale nisipoasă, adevărata poveste a căii ferate ce scurta drumul către un oraș din nordul țării; și cum bombele războiului împrăștiaseră totul. Iar oamenii împliniseră ce mai rămăsese: luaseră șinele răsucite, acoperiseră valea nisipoasă, nivelaseră locul, adunaseră ceea ce mai puteau folosi, și-apoi plecaseră la treburile lor, altele, mai importante și-n urma tuturor căzuse iarăși cîmpia arămie, de parcă niciodată picior de ființă omenească nu trecuse pe-acolo, de parcă din totdeauna acea jumătate de arc din beton armat fusese acolo, năpădită de buruieni și șopîrle și gușteri cu ochi bulbucați de uimire și nepricepere. Iar la începutul acelei veri nemaipomenit de lungi, ei (copiii acelor locuri) se rătăciseră către pod, suiseră dîmbul împins în piciorul de ciment, se așezaseră pe marginile lustruite, suflaseră aerul din piept și tăcuseră și cercetaseră cîmpia. N-au văzut prea departe. Și nu în a doua seară, nici în a treia și nici în a patra, ci spre mijlocul verii descoperiseră vagoanele de dormit ale constructorilor noii căi ferate și calea ferată venind către pod, oprindu-se deodată, lăsînd să-i iasă în întîmpinare stratul de pietriș aidoma brazdelor din grădinile de zarzavat și, curînd, prea curînd, pămîntul cîmpiei răscolit de cazmale și împins deoparte de o mașină mare și galbenă. Și așteptaseră. Și văzuseră cum vagoanele de dormit primesc lumina plăpîndă și spălăcită a becurilor aruncate peste tot; și văzuseră televizorul instalat pe un scăunel în mijlocul așezării, pîlpîind, schimbînd obrazul obosit al bărbaților ce-și plimbau palmele grele prin păr și peste tîmple, ochii lor lucind blînzi și înțelegători. Și-abia atunci plecaseră amintindu-și de casa lor și a părinților lor. Și-abia atunci dormiseră visînd nimicuri. Și-n ziua următoare au venit iarăși, dar n-au aflat rostul lor acolo, dar nici n-au căutat un rost temeinic; n-aveau ce face cu explicațiile. Asta pentru că s-au pomenit călcînd pe neașteptate alături, umăr lîngă umăr, parcă obosiți sau încercați de oboseală, aceeași veche oboseală întîlnită în ziua cînd descoperiseră cu adevărat podul, acea jumătate de pod, cînd alergaseră bezmetici într-acolo și-și găsiseră mîinile moi și genunchii moi și ochii încercănați și nu știuseră ce se întîmplă cu ei, cu viața lor plină de îndoieli și de ciudățenii.

După care, de fiecare dată, în acea vară nemaipomenit de lungă și de toropită de căldură și uscăciune și-un fel de năuceală însă bună la nimic sau prea timpurie, în acele odihnitoare seri cînd soarele aluneca sîngeriu dincolo de castelul de apă, dincolo de paralelipipedul din scîndură neagră cu cratița lui uriașă înfiptă pe creștet, trupul lor (al copiilor acelor locuri) primise moliciunea și înduioșarea drumului către pod, primise strigătele deprinse de la bărbații constructori, înfrînte însă în gîtlejurile lor uscate, în piepturile lor zdrobite, în oasele picioarelor cocoțate pe marginile de ciment. Și nu știură cît o vor mai duce astfel.

Apoi acea vară se sfîrși. Jumătatea de pod rămase în același loc, noua cale ferată o ocoli și se duse mai departe, trecu și de castelul de apă, se pierdu către munți. Iar în vara următoare jumătatea de pod fu năpădită de buruieni și gușterii se ridicaseră pe marginile lustruite și se holbară către depărtări. Iar în cea de a doua vară, ei (copiii acelor locuri) nu mai văzură podul; sau îl uitară. Și cineva le spuse că apucaseră vremea să-i sece depărtările. De-acum însă o aflaseră și ei. Și în jurul lor erau numai drumuri și bărbați.

Desen: VALERIA KIȘ

Sărut mîna, BUNICUȚO!

Simțeam că lipsește ceva din această pagină cu imagini de automobile vechi. Simțeam că lipsește ceva și nu știam ce. Acum mi se pare că știu: fotografia bunicii. Așa cum a surprins-o «maestrul», cu șaizeci de ani în urmă, în clipa de mirare încremenită a lui «zîmbiți, vă rog!», în rochia lungă cu volane, strîngînd la piept o umbrelă delicată, cu fruntea acoperită de zulufi și umbrită de borul larg al pălăriei cu canari. Și parcă încă ceva mai lipsește: cîteva rînduri pe adresa bunicii — poate chiar rîndurile pe care nepotul de altă dată, lăsînd pentru o clipă din mîini zmeul vacanței, le-a scris bunicii intrate azi în neființă: «Bunicuțo, dragă, eu sînt bine, mata ce mai faci? Mi-e dor de poveștile matale și de dulceața matale de căpșuni, te-am auzit în vis cum cîntai «valsul roșiorilor» și mi s-a făcut dor. Uite, am decupat dintr-o revistă cîteva poze de automobile și ți le trimit. Îți plac, nu-i așa? Au și scară, și felinar, și claxon cu pompă, pot atinge chiar viteza de 50 de kilometri pe oră, bineînțeles dacă șoferul e un as al volanului... Au portbagaj și roată de rezervă, iar sub perna din spate, bidonul cu benzină. Fac, ce-i drept, cam mult zgomot, tot li se mai pare că înainte de a fi mașini au fost niște cai obișnuiți înhămați la trăsură, și fornăie, și nechează, și se opresc la fiecare han. Dar sînt atît de frumoase, bunicuțo, au, cum i-ar place bunicului să spună, personalitate. Nici una nu se aseamănă cu alta. Fiecare e ea și numai ea. Singurul lucru care le apropie este **aerul** lor de învingătoare, bucuria fiecăreia că s-a născut, că există, că fără ele lumea n-ar putea trăi, că au tot viitorul în față. Sînt, dacă pot să zic așa, fericite. Una zîmbește discret, alta surîde superior, a treia rîde din toată inima. Cînd mă uit la ele, mă mir cum de au numai mărci, nu și nume. Eu i-aș spune uneia Maria, alteia Teodora sau Sidonia... Și nu le-aș ține în garaj, ci în sufragerie, iarna acoperite cu pleduri groase, vara cu mari baticuri colorate. Uneori le-aș ține afară, sub umbrele de soare, lîngă un cățel care n-a învățat încă să latre și aproape de o fîntînă împroșcînd apă pe tichiile celor șapte pitici. Cam asta am vrut să-ți spun. Sărut mîna, bunicuțo.»

o.p.i.

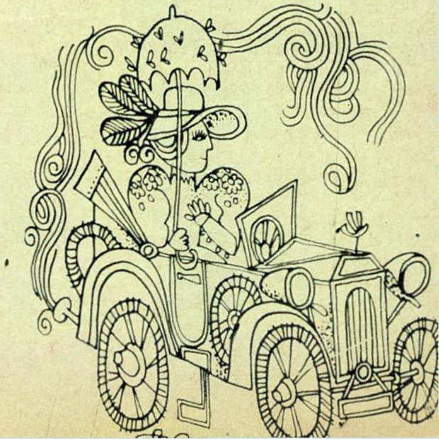

CAMPIONATUL
MONDIAL
DE
FOTBAL
EDIȚIA
1970.

Vom juca ÎN MEXIC?

Iată întrebarea care-i preocupă pe toți iubitorii fotbalului din țara noastră. Să încercăm a da un răspuns acestei întrebări.

Argumente pro: — Echipa României, tînără, încrezătoare acum în forțele sale (chiar cînd joacă în deplasare) a obținut în ultima vreme rezultate satisfăcătoare și a dovedit un plus de tehnicitate față de celelalte echipe din seria sa.

— În cazul unei victorii, la 14 mai, în fața Elveției, pe terenul acesteia, echipa națională va acumula 5 puncte și în funcție de rezultatul meciului Portugalia—Grecia (4 mai — Lisabona) poate trece în fruntea clasamentului.

— Meciurile cu Portugalia și Grecia se vor juca la București (deci, teoretic, vom mai acumula încă 4 puncte) ceea ce ar însemna că indiferent de rezultatele obținute de celelalte echipe nu am mai ceda primul loc.

Argumente contra: — În fotbal nu se pot face calcule precise.

— Elveția, concurentul principal la locul I în serie, nu prea e dispusă să piardă pe teren propriu.

— S-ar putea ca Grecia să învingă Portugalia la Lisabona. Forma slabă a portughezilor (din ultimul timp) ne îndreptățește să ne gîndim și la acest lucru. Și atunci se ivește un al treilea candidat: echipa Greciei, care, rețineți, la 15 octombrie va întîlni la Atena echipa Elveției.

Iată deci cîteva calcule teoretice, dar răspunsul, bineînțeles, nu poate fi dat decît practic, pe teren. În acest sens s-a pronunțat și antrenorul echipei naționale, prof. **ANGELO NICULESCU**, pe care l-am întrebat:

— Revista «Cutezătorii» vă solicită un pronostic asupra șanselor echipei României. Ce părere aveți? Mergem sau nu, în Mexic?

Și iată răspunsul:

— *Este greu să prevedem viitorul dar, pînă la 16 noiembrie, fiecare echipă participantă în jocurile preliminarii ale campionatului mondial speră la victoria necesară calificării. Ceea ce va decide nu este decît comportarea în jocurile respective și eu sper că echipa României va fi aceea care va avea cea mai bună comportare.*

MIRCEA POPESCU

LILIANA DAN CAMPIOANĂ LA 13 ANI

Printre multe alte bucurii recente trăite de elevii clasei a VI-a F de la Liceul nr. 24 din București, una le-a fost oferită de colega lor, LILIANA DAN. Participînd la concursul national de natație, desfășurat la bazinul Floreasca (vecin cu școala lor), ea a cîștigat primul loc în proba de 100 m liber. E un succes de prestigiu, care ne-a îndemnat s-o cunoaștem și să-i luăm un interviu. Am găsit-o, cum poate vă și închipuiți, la bazinul acoperit Floreasca, în timpul unui antrenament:

— Mai întîi... cum ai terminat cel de al doilea trimestru?

— Cu note de la opt în sus.

— Nu-i tocmai un record, totuși e bine. De cînd ai început să practici natația?

— Încă de mică am frecventat cursurile de înot de la Ștrandul tineretului. În vara anului 1965 am fost selecționată, împreună cu alți copii, de prof. **C. Vlăduță,** în echipa de natație a Clubului «Dinamo». De atunci particip cu regularitate la antrenamente, fie iarna, fie vara.

— Cînd ai obținut primele rezultate?

— În concursuri mai mari de-abia acum un an, cînd am ocupat trei locuri I în probele rezervate copiilor de vîrsta mea. De altfel tot în urmă cu un an am făcut și prima deplasare peste graniță, la Berlin (R.D.G.)

— Cum a fost cursa pe care ai cîștigat-o?

— Frumoasă, iar satisfacția triplă.

— De ce?

— Fiindcă am obținut un timp foarte bun, 1:06,9, ceea ce reprezintă cea mai bună performanță românească. Apoi, cursa am cîștigat-o la două zile după ce am împlinit 13 ani. Și, în al treilea rînd, am fost selecționată în lotul care va participa la un concurs la Praga.

OCTAVIAN VINTILĂ

Ce sînt EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII? Dar TROFEELE VACANȚEI?

!

Veți afla în curînd din revista noastră!

Pînă atunci vă recomandăm o carte foarte utilă:

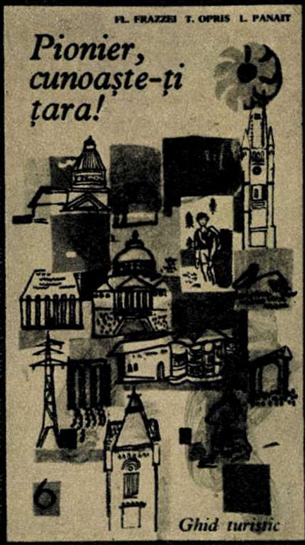

FL. FRAZZEI T. OPRIS L. PANAIT

Pionier, cunoaște-ți țara!

Ghid turistic

A apărut în colecția *Preludii*, ghidul turistic *Pionier cunoaște-ți țara*, cuprinzînd un material substanțial, selectat, orînduit și redactat cu competență. În prima parte a lucrării vă sînt date tot felul de sfaturi: ce echipament și materiale să vă luați cu voi, cum să vă hrăniți, cum să vă deplasați, cum să vă orientați, cum să dați primul ajutor în caz de accidente ușoare etc. Tot aici vă sînt recomandate și explicate cîteva dintre cele mai atractive forme de turism: drumeția, cicloturismul, speoturismul și campingul, iar pentru popasuri vi se propun cîteva interesante aplicații recreative.

În partea a doua vă sînt prezentate principalele zone turistice ale țării cu ceea ce au ele mai specific și demn de a fi văzut și cunoscut, textul explicativ fiind completat de o hartă amănunțită pe care o găsiți la sfîrșitul volumului, plus planul turistic al principalelor orașe.

Bogat înzestrat cu fotografii care prezintă aspecte reprezentative din peisajul țării, ilustrat și cu o serie de desene nu lipsite de umor (autor Iurie Darie), ghidul acesta vă e de un real folos în apropiatele călătorii pe cărările patriei, pe care le veți începe în vacanțele viitoare. Căutați-l deci, în librării și la biblioteci și consultați-l cu atenție.

C.D.

PLANETA RĂPITĂ

Scenariu: HORIA ARAMĂ

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

I

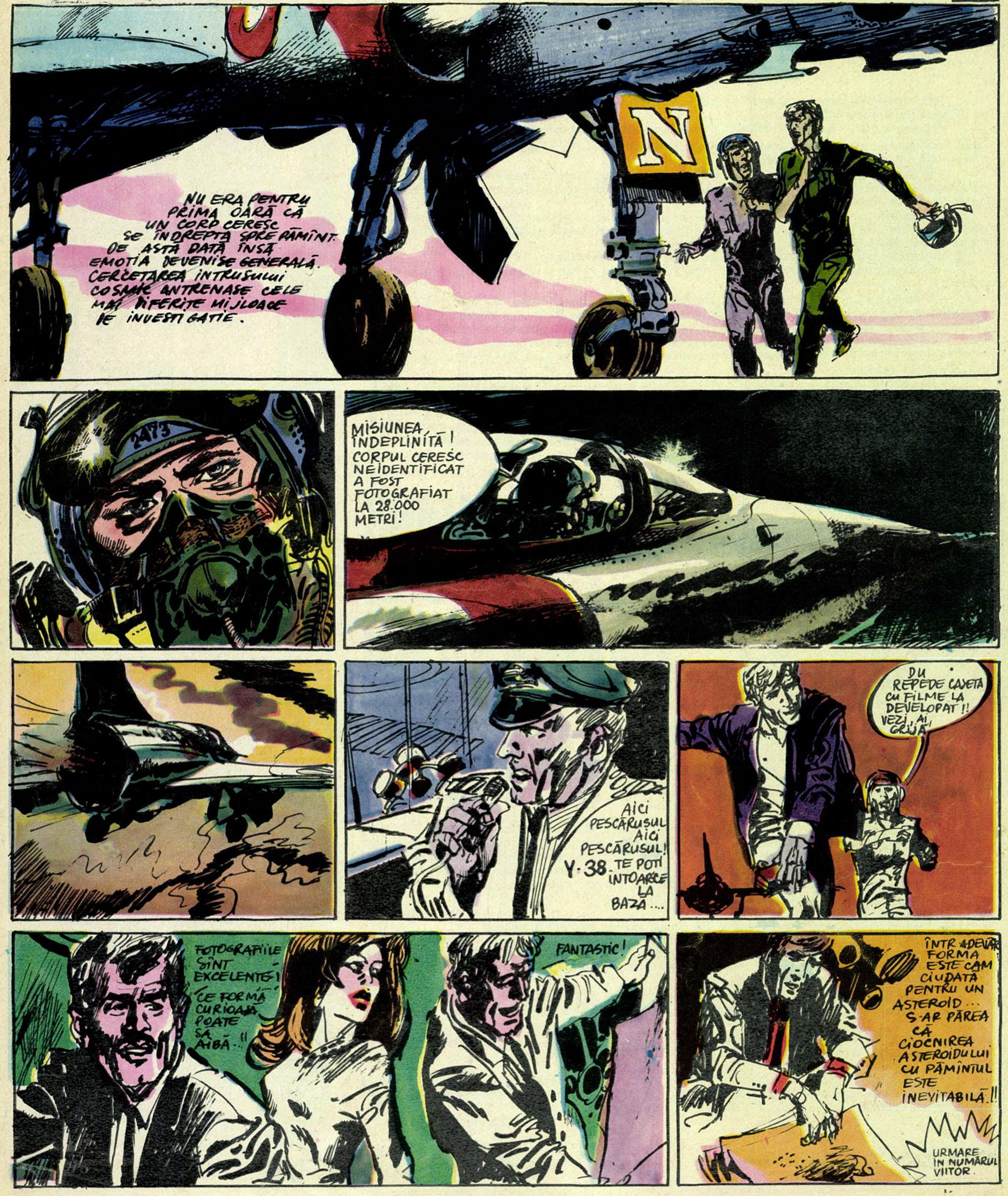
NU ERA PENTRU PRIMA OARĂ CĂ UN CORP CERESC SE ÎNDREPTA SPRE PĂMÎNT. DE ASTĂ DATĂ ÎNSĂ EMOȚIA DEVENISE GENERALĂ. CERCETAREA INTRUSULUI COSMIC ANTRENASE CELE MAI DIFERITE MIJLOACE DE INVESTIGAȚIE.
N
2473
MISIUNEA ÎNDEPLINITĂ! CORPUL CERESC NEIDENTIFICAT A FOST FOTOGRAFIAT LA 28.000 METRI!
AICI PESCĂRUȘUL AICI PESCĂRUȘUL! Y-38. TE POȚI ÎNTOARCE LA BAZĂ...
DU REPEDE CASETA CU FILME LA DEVELOPAT!! VEZI, AI GRIJĂ!
FOTOGRAFIILE SÎNT EXCELENTE!
CE FORMĂ CURIOASĂ POATE SĂ AIBĂ...!!
FANTASTIC!
ÎNTR-ADEVĂR FORMA ESTE CAM CIUDATĂ PENTRU UN ASTEROID... S-AR PĂREA CĂ CIOCNIREA ASTEROIDULUI CU PĂMÎNTUL ESTE INEVITABILĂ!!
URMARE ÎN NUMĂRUL VIITOR.

Un calendar pentru... 800 de ani ?

La laboratorul Institutului de raționalizări și construcții din Praga s-a construit un calendar care nu se învechește nici după 400 de ani. El poate indica toate datele calendaristice pe o perioadă de 800 de ani (400 de ani din viitor și 400 de ani din trecut), ținînd cont și de anii bisecți.

Principala parte a aparatului (care ca volum nu este mai mare decît un calendar de birou) se compune dintr-un dispozitiv mecanic, care cuprinde sistemele calendarelor iulian și gregorian, precum și așa-numitul sistem mondial unic, pe care îl pregătește O.N.U.

Șahul - un sport... halterofil?

Pentru ca șahul să dezvolte în același timp și mintea și trupul, în orașul silezian Tyhy (Polonia) a fost construită... o tablă de șah din beton și piese care cîntăresc, nici mai mult nici mai puțin, decît 22 kg fiecare! Cîștigarea unei partide obișnuite după toate regulile acestui șah-haltere necesită aproape același consum de energie ca și o competiție de haltere combinată.

Copiii între 6 și 10 ani pot parcurge 10 km în 70-80 minute?

Numai că nu orice copil. Ca să poți străbate 10 km în 70—80 minute, la o altitudine de peste 2 000 m... trebuie să te naști și să crești în tribul indian tarahumara din satul mexican Chihuahua (50 000 locuitori).

Despre acești locuitori specialiștii afirmă că atît copiii cît și maturii au o rezistență deosebită la cursele de fond. Această afirmație a fost verificată pe un grup de locuitori maturi care-au parcurs 177 km și pe un grup de copii între 6 și 10 ani, care au parcurs 10 km în 70—80 minute!...

Marele munte mic

Există un munte fără nume a cărui altitudine de la bază la vîrf este de 10 672 m. Dar vîrful lui nu iese decît cu 12 cm deasupra nivelului apei și asta numai în timpul refluxului. Muntele se află în Oceanul Pacific, în zona Insulelor Caroline. Primul om care a pus piciorul pe acest vîrf a fost alpinistul Kurt Wasserfeld din R.F.G. El a reușit să stea pe mica platformă patru ore, după care a fost luat de un vas care circula pe acolo în tot acest timp.

LA FERMĂ

(Triverb; 7, 2, 5)

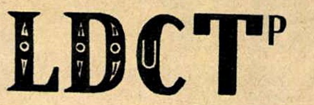

În desenul de jos se văd cinci fragmente ale unei tăblițe pe care a fost făcută o adunare. Vă propunem să îmbinați aceste bucățele, în așa fel încît să obțineți un dreptunghi cu baza alcătuită din opt căsuțe și înălțimea din patru căsuțe, iar totalul pe fiecare coloană să fie egal cu 66.

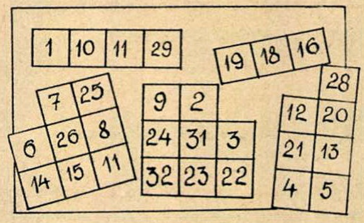

CLUBUL LOGICIENILOR (12)

Tovarășul profesor universitar EDMOND NICOLAU vă prezintă cea de-a 11 problemă de logică din cadrul concursului cu premii «Clubul logicienilor».

Grăbiți-vă și trimiteți-ne răspunsurile la redacție specificînd pe plic «Pentru Clubul logicienilor» nr. 12.

PLACA TURNANTĂ

Andrei și Sorin tocmai își terminaseră lecțiile, cînd unchiul Toader le propuse o nouă problemă.

— E o problemă de căi ferate, pe care o știu de la un bătrîn ceferist care a lucrat pe vremea cînd la noi nu erau linii ferate electrice și nici instalații feroviare automate.

Pe vremea aceea, într-o stație mai mică, în afara liniei principale nu era decît o a doua linie pe care se afla o placă turnantă, așa cum se vede în desen.

Nu știți ce e placa turnantă? E o placă rotundă, pe care sînt două linii dispuse în cruce. De exemplu vagonul A poate fi împins pe placă, apoi placa e rotită de oameni și vagonul ajunge pe linia pe care e și vagonul B.

— Dar care e problema? întrebă nerăbdător Andrei.

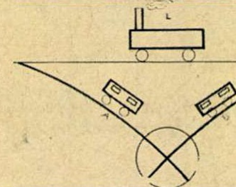

De fapt sînt două probleme.

Prima cere să se schimbe vagoanele între ele, adică A să treacă în locul lui B și invers — dar fără ca locomotiva să se urce pe placa turnantă. A doua problemă cere același lucru cu diferența ca de data aceasta numai locomotiva are voie să urce pe placă.

Și, dragi copii, ca să vă vină mai ușor, puteți marca pozițiile prin litere. De exemplu poziția din desen poate fi «stenografiată: ALB.

Și acum, dați soluțiile!

ATENȚIUNE!

MINITEHNICUS

Vă invită

CĂTRE TOȚI PIONIERII ȘI ȘCOLARII DIN BUCUREȘTI!

CĂTRE TOȚI PIONIERII ȘI ȘCOLARII DIN ȚARĂ AFLAȚI ÎN TRECERE PRIN BUCUREȘTI!

În ziua de 4 mai 1969, orele 9 dim, are loc

SELECȚIONAREA PE BAZĂ DE DEMONSTRAȚIE A NAVO ȘI AERO-MODELELOR CAPTIVE la baza sportivă a centrului experimental de modelism de la Băneasa (Ștrandul I.C.A.B.), troleibuz 81.

SELECȚIONAREA RACHETO-MODELELOR, în aceeași zi, la ora 12, în parcul HERĂSTRĂU, lîngă pavilionul expoziției, troleibuz 81, stația Piața Scînteii.

UN SPECTACOL ORIGINAL: Lansări de rachete, avioane captive, nave teleghidate și radio comandate.

VĂ INVITĂM PE TOȚI!

ORIZONTAL: 1) Animal de mare finețe, inteligență și suplețe, care oferă minunate numere de dresură (pl.). 4) Curajos slujitor al circului. 9) Arta de a produce iluzii. 15) Dimitriu Mircea. 17) Construcție destinată reprezentațiilor de circ. 19) Vehicul destinat curselor în circurile Maximus, Flaminus, Marențiu din Roma antică. 20) «Artist» cu un rol principal în arenele Spaniei (pl.). 22) Bravo, încă o dată! 23) Zel! 24) Ceea ce oferă parada circului cu trompete, cai, elefanți, clovni și scamatori pentru cei mici. 27) Sat în județul Hunedoara. 28) Partea ascuțită a săbiilor înghițite de scamator! 30) Încă o dată! 31) Dînsul. 32) Mare oraș în Moldova. 33) Curg în momentele de mare tensiune ale spectacolului de circ. 36) Păcălit de clovn (fig.) 38) Stă pe ele fachirul fără să pățească nimic. 40) Actor de circ în al cărui număr de mare dificultate, menținerea echilibrului constituie punctul central. 42) Ave! 43) Neîntrecut în arena circului.

VERTICAL: 1) Lin, încet. 2) A se manifesta cu stăruință (fig.) 3) Patria unor mari iubitori ai spectacolelor de circ din antichitate care mergeau cu această pasiune pînă la a cere împăraților ca o principală revendicare «pîine și circ». 4) Inițiativă într-un joc sportiv. 5) «2000 de ani de circ» de Iosefini. 6) Țețe! 7) N-au putut fi dresate (dim.) 8) Ca hiena, greu de dresat. 9) Exclamație de bucurie si mirare. 10) Stîrnit în cascade de gagurile clovnilor. 11) Spetează. 12) Domnișoară (abr.). 13) Repede de mînă ca scamatorul (pl.). 14) Un zburător celebru. 15) A deprinde un animal să execute anumite acțiuni. 16) Hopa... cade-n cap și nu se strică și-n picioare se ridică! 18) Maxim Badea. 21) Exprimă entuziasmul micilor spectatori, alături de aplauze față de numerele reușite. 25) Deși cu cinci perechi de picioare... dă înapoi (pl.). 26) Așa cum este (clovnul) bufonul. 29) Reprezentație de circ care înmănunchează o varietate de manifestări specifice: dresaj, acrobație, echilibristică, gimnastică, efecte de iluzionism, jonglerii, clovnerii etc. 32) Comună în Austria. 34) Unu-unu la table. 35) Îndeamnă caii în arena circului. 37) Din săritură! 39) Executarea unor exerciții de mare dificultate și virtuozitate sub cupola circului. 41) În sunetul de trompetă!

Dicționar: iss

GINA RAICU

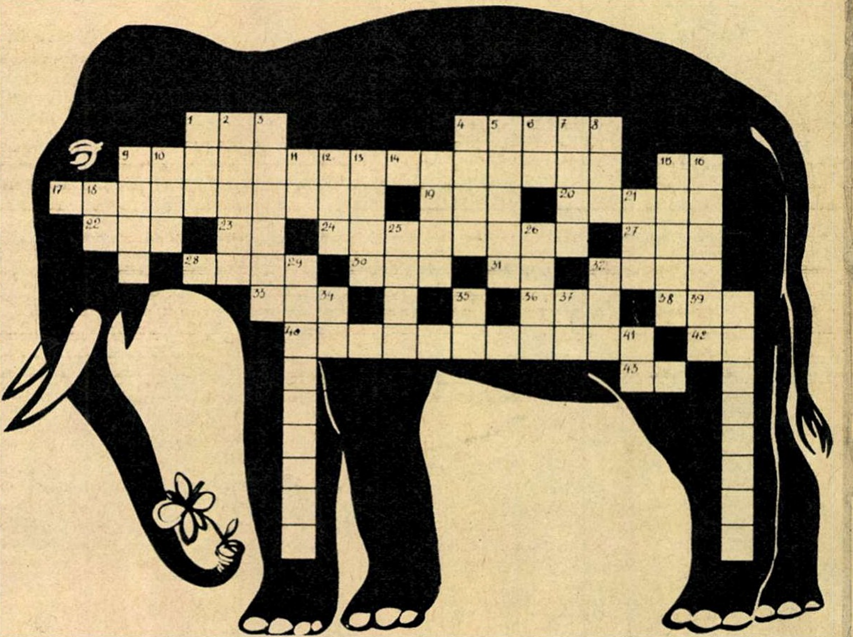

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

5

Scenariul: COSTACHE ANTON   Desene: ALBIN STĂNESCU

IUȚI CA VÎNTUL, CĂLĂREȚI CU CUȘME DE SAMUR, CU ARCANE ȘI SULIȚI AU APĂRUT ȘI S-AU RĂSPÎNDIT SĂ PRADE MOLDOVA. DAR LA ÎNTÎIUL POPAS, MĂRIEI SALE SION SIDI AHMED, FRATELE PREA PUTERNICULUI ȘI TEMUTULUI MAMAC HAN I S-A ADUS ȘTIREA CĂ OȘTENII NEÎNFRICAȚI AU ÎNCHIS TOATE DRUMURILE DE ÎNTOARCERE.

— AIASTA-I FAPTA DUMNEALUI EMIN SIDI MAMAC — FECIORUL HANULUI. TREBUIE SĂ-L ÎMPRESURĂM ȘI SĂ DĂM PIEPT CU RĂZBOINICII DUMISALE LA VADUL ZIMBRILOR.

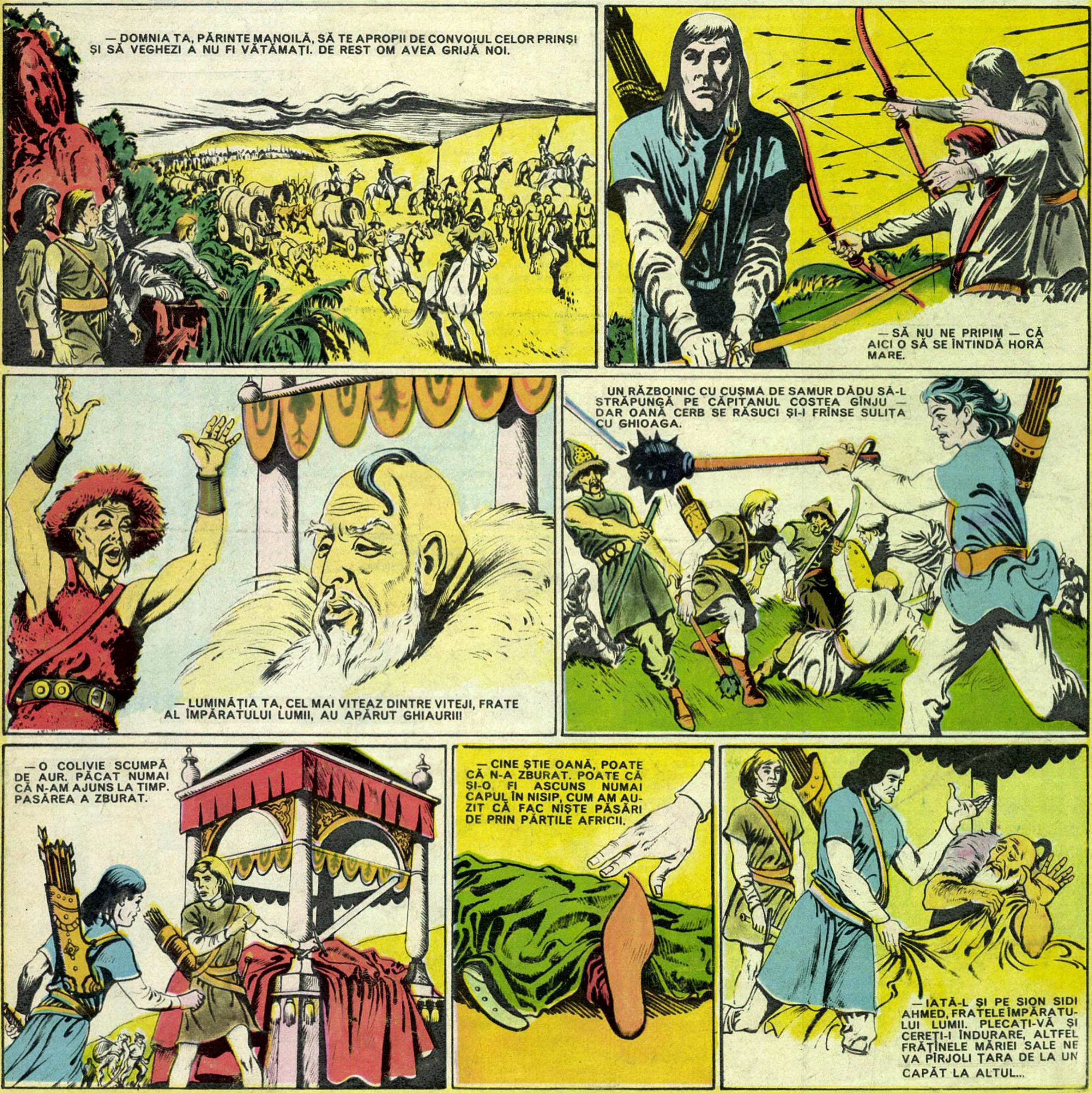
— DOMNIA TA, PĂRINTE MANOILĂ, SĂ TE APROPII DE CONVOIUL CELOR PRINȘI ȘI SĂ VEGHEZI A NU FI VĂTĂMAȚI. DE REST OM AVEA GRIJĂ NOI.
— SĂ NU NE PRIPIM — CĂ AICI O SĂ SE ÎNTINDĂ HORĂ MARE.
— LUMINĂȚIA TA, CEL MAI VITEAZ DINTRE VITEJI, FRATE AL ÎMPĂRATULUI LUMII, AU APĂRUT GHIAURII!
UN RĂZBOINIC CU CUȘMA DE SAMUR DĂDU SĂ-L STRĂPUNGĂ PE CĂPITANUL COSTEA GÎNJU — DAR OANĂ CERB SE RĂSUCI ȘI-I FRÎNSE SULIȚA CU GHIOAGA.
— O COLIVIE SCUMPĂ DE AUR. PĂCAT NUMAI CĂ N-AM AJUNS LA TIMP. PASĂREA A ZBURAT.
— CINE ȘTIE OANĂ, POATE CĂ N-A ZBURAT. POATE CĂ ȘI-O FI ASCUNS NUMAI CAPUL ÎN NISIP, CUM AM AUZIT CĂ FAC NIȘTE PĂSĂRI DE PRIN PĂRȚILE AFRICII.
— IATĂ-L ȘI PE SION SIDI AHMED, FRATELE ÎMPĂRATULUI LUMII. PLECAȚI-VĂ ȘI CEREȚI-I ÎNDURARE, ALTFEL FRĂȚINELE MĂRIEI SALE NE VA PÎRJOLI ȚARA DE LA UN CAPĂT LA ALTUL...

(VA URMA)

Cutezătorii 18 *Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic «CASA SCÎNTEII». Redactor artistic: Ion DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ.*

1 leu